

[Ib Thyregød.]

saneringsselskaber, som dannes af boligselskaberne, og saneringsselskaber, som dannes af erhvervslivet eller af grundejerne.

En koordinering er imidlertid nødvendig, for at der ikke skal optræde vanskeligheder på grund af saneringsselskabernes forhold til hinanden, og det er måske derfor naturligt at finde frem til en form for koordinering, som kan ske enten på den måde, at kommunen optræder som koordinator, eller på den måde at parterne i fællesskab, dvs. de selskaber, der kommer til at foreligge, finder frem til en person eller en instans, der på en eller anden måde kan løse de opgaver, som står i forbindelse med koordineringen. Jeg anser det for vigtigt, at denne koordineringsopgave løses, ligesom jeg også anser det for vigtigt, at de problemer, som står i forbindelse med kommunens planlægning og til-ladelse fra boligministeriet, søges løst gennem en koordinering, således at saneringsaktiviteten fremmes. En geografisk opdeling af områderne kan naturligvis også her komme på tale; det er en af mulighederne, hvorved disse problemer kan løses.

Genhusningsproblemet er naturligvis også en opgave for saneringsselskaberne, men skal i øvrigt løses gennem de særlige udvalg, som er forudsat i lovforslaget.

Det er klart, at gennemførelsen af de tre lovforslag vedrørende sanering vil koste penge, og i løbet af få år vil der blive tale om betydelige beløb, større beløb end dem, man hidtil har regnet med efter den nugældende saneringslov. Behovet opgøres til 10 mill. kr. i tilskud og 30 mill. kr. i lån, og det er klart, at ordførerne i boligudvalget har erklæret sig indforstået med, at denne saneringsaktivitet også giver sig udtryk i, at der på denne måde skal bruges flere penge til at gennemføre sanering.

Det må være en stor glæde for boligministeren at få lejlighed til at sætte sit navn under en så vigtig reform som denne. Vi har vel alle ønske om, at der på en eller anden måde skal komme noget nyttigt ud af vor indsats og vore bestræbelser i dette ting. Jeg ved, at denne lovgivning er en hjertesag for ministeren, og vi kan glæde os over, at det nu er lykkedes at føre den i hus, reelt med fuld enighed mellem partierne — for nok er der diskussion om enkelte ændringsforslag, men reelt er der jo enighed, således som

det også kom til udtryk i hr. Helge Niensens tale for lidt siden.

Jeg skal herefter vende mig til de tre øvrige lovforslag, som ikke har forbindelse med saneringen, men som vedrører en række andre love. Den eneste forbindelse med saneringen findes i forslaget til lov om boligbyggeri i kvotaordningen, som jeg nu skal komme ind på.

Det er foreslået fra regeringens side, at man med henblik på det rentesikrede byggeri foretager en udvidelse af kvotaen fra de nuværende 12.000 lejligheder, som fremgår af boligforliget, med 1.000 lejligheder til 13.000 lejligheder. Dette er efter vor opfattelse tilstrækkeligt på nuværende tidspunkt med henblik på fremskaffelse af erstatningslejligheder; vi er af den opfattelse, at der senere kan blive tale om en udvidelse, men på nuværende tidspunkt må de 1.000 lejligheder være tilstrækkeligt.

Jeg skal i denne forbindelse nævne, at hr. Helge Nielsen går ud fra en forkert forudsætning, når han taler om et nødvendigt behov på 3.000-4.000 lejligheder til udvidelse af kvotaen i forbindelse med saneringsaktiviteten på forhåbentlig ca. 3.000-4.000 lejligheder om året. Hr. Helge Nielsen går nemlig ud fra den forudsætning, at samtlige de lejligheder, som skal anvendes på den ene eller anden måde til erstatningslejligheder, skal være inden for det sociale boligbyggeris område. Dette er efter min opfattelse imidlertid forkert. For det første har man jo allerede tidligere haft mulighed for at fremskaffe erstatningslejligheder, og jeg nævner her de af kommunerne eller kommunen ejede ejendomme, ejendomme, hvor kommunen har dispositionsret; det gælder socialt boligbyggeri, og det gælder ejendomme, hvor det er stillet som betingelse i forbindelse med kommunegaranti. I alle disse tilfælde har kommunen i forvejen en dispositionsret, og der er derfor ikke på dette område behov for en udvidelse af kvotaen af den størrelse, der her er tale om.

Men hertil kommer yderligere, at det efter min opfattelse vil være uheldigt, hvis de ud-sanerede skulle placeres i bestemte ejendomme, i bestemte blokke el. lign., som opføres af det sociale boligbyggeri eller af almenyttige boligselskaber under en eller anden form. Det, som viste sig at være tilfældet i Göteborg ved de undersøgelser, vi